

„KÁPRÁZATOS KRIMI.”

– Jeffrey Deaver bestsellerszerző

VÉR A SÍNEKEN

BARBARA NICKLESS

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

BARBARA NICKLESS

VÉR A SÍNEKEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Steve-nek, Kyle-nak és Amandának.
És Cathynek, aki a legtávolbb volt ott.*

A MEGÉGETT

AZ ÉLETE ANNYIT SEM ÉRT, mint ha köpne egyet a zuhogó esőben.

Már két hete héderelt a 7. utcai híd alatt, szívta a bagót, és aludt a lassú sodrású Los Angeles River mellett. A száraz hőség fojtogató nappalain és a kék neonfényes éjszakákon át hallgatta a felette morajló forgalmat, és azon tűnődött, hogyan szabadulhat meg az ember az emlékek nyomasztó súlyától.

Újra meg újra elképzelte, hogy felmászik a híd omladozó pilonjaira, egyenruháját gondosan ráteríti a korlátra, aztán meztelenül kísértál a sztrádára, hadd söpörjön át rajta a morajló forgalom.

Tizenöt nap elteltével, mikorra elhatározásra jutott, a hídon állt, amikor megszörrent a telefonja. A nője hívta Denverből.

– Hiányzol, Tucker. Kérlek, gyere haza!

– Nem tudok – felelte. – A gonosz ellepte minden porcikámat, és semmi másnak nem maradt már hely.

– Kérlek, Tucker! Szeretlek. Gondolkodtam azon, amit mondtál. Semmi más nem járt a fejemben. – Rövid szünet, és a férfi hallotta, ahogy a nő levegőt vesz. – Hozzád megyek.

Mintha eső zúdult volna rá, édes, tiszta eső, elmosva az iraki por-ördögöket. Végigsimított megmaradt arcán, és elöntötte az emlék, ahol a nő ujjai utoljára hozzáértek. Meglepetten döbbsent rá, hogy még az örökös fájdalom mellett is maradt hely a szerelemnek.

– Hazamegyek – mondta. – Egy hét múlva ott leszek.

– Egy hét – válaszolta a nő. – Addig mindent elrendezek.

A férfi ellépett az úttól, minden tulajdonát bepakolta a hátizsákjába, és elindult a pályaudvar felé.

Vonatokra felugrálni durva dolog. Elég, ha egyetlen töredék másodpercre nem figyel, vagy óvatlan, vagy csak balszerencsés, és máris oda az ujj, a keze vagy a lába egy életre. Bármikor letartóztathatják, dutyiba dughatják, megverhetik, kirabolhatják. Álmában meggyilkolhatják, hogy a hulláját egy vízmosásba hajítsák a semmi és a sehol között.

A Megégettnek még rosszabb volt, mert bárhova ment is, vele ment az arca, a rémfilmbe illő, levethetetlen maszk, akárhány műtéten esett is át a Brooke Katonai Kórház égési osztályán. Ezt az arcot még az anyja sem tudta megszeretni, ahogy azt bizonyította is, amikor megjelent, hogy máris távozzon, és becsapódott utána az intenzív osztály ajtaja, valamikor a hatodik és a tizedik műtét között.

De a nője szerette.

Még ezzel az arccal is szerette. Szerette akkor is, ha örültnek és hülyének hívta, ha elmondta minden szarnak, amikor a nő bizonygatta, hogy még mindig szereti, ahogy szerette őt a háború előtt, és szerette utána, annak dacára, amit a háború művelt vele. A Megégett erre azt felelte, csak szánalomból mondja, nem szerelemből, és rohadtul biztos, hogy szánalomból nem lehet kihúzni egy életet. A nője erre azonnal visszavágott, őt nevezte ostobának, aki úgy dobja el a szerelmét, ahogy arról a rádióban énekelnek.

– Nézz rám! – ordította a Megégett, és a nő arcához tolta az övét.
– Nézd, ki vagyok!

De a nő erre csak megérintette roncsolt képét, tenyerével megsimította az arcán végigszántó vízmosásokat, kiszögelléseket, szurdokokat, és imádta ezt az újfajta földrajzot. Ezt a szót használta: *imádta*. Azt mondta, hogy a férfi testének dombjai és árcai testesítik meg legjobban az utazást, ami valaha is kijut neki, és ami egyáltalán érdekli.

– Gyere hamar haza! – kérte a nő, amikor a férfi utoljára elmene-
kült.

A Megégett sosem szeretett egy helyben maradni. Már a háború előtt is sokat vonatozott, stoppolt a sztrádán, bármilyen csapathoz hozzácsapódott, ha akadt meló, és elvitték ide vagy oda. A háború után a helyzet rosszabbodott – a kísértetek fülsiketítőbben sivítot-
tak, a démonok nem ismertek irgalmat.

De talán eljött az ideje, hogy megállapodjon, és hagyja, hogy a világ visszaszerezze. Ha nem sikerül megtartania ezt a nőt, akkor a bánat és a harag örülete elragadná, majd végül a 7. utca hídjá alatt kötne ki.

Aztán ott állna majd rajta, és várná, hogy a dübörgő forgalom elintézzze.

Ezért aztán a nője hívását követő reggelen, még a hajnal előtti, csillagokkal pettyezett, kékes ég alatt útnak indult. Északnak ment egy zárt teherkocsival, a hideg, ködös Olympiába, ahol már hallani lehetett az óceán elnyújtott, morajló dübörgését, ahol acélcsovekkel megrakott, nyitott tehervagonon vágott át Montana fenyvesekkel borított vadonján, hogy végül Wyomingba érjen, ahol felugrott egy Denver és a nője jelentette melegség felé csattogó szénszállító vonatra.

Wyomingban a nappalokat a fedett kocsik között kuporogva töltötte, dacolva a hideg széllel, ami salakot vágott a szemébe, majd kilométereket kutyaolt a kavicságyban olyan mozdonyokat keresve, amiket senki nem figyelt, és ahol átvészelhette az éjszakát. A végtelen vidék békével töltötte el, azt sugallva, hogy talán mégis létezik valahol Isten, mélyen eltemetve a részletekben, készen rá, hogy békén hagyja őt. Talán Isten már nem vezetett könyvelést róla, ami-ben felsorolta halott barátait és a halott irakiakat, többé már nem akarta büntetni azzal az arccal, ami mindig ajtót nyitott a holtakra, valahányszor belenézett a tükörbe.

Shawnee Junction és Wolf között, amikor egyedül ücsörgött egy behavazott hobótáborban, bajba került. Általában sikerült neki – most is akadt valami bőrfejú, aki beszólt az arcára. De jól megoldotta, alig pár véraláfutással, egy hosszú karcolással. A fájdalom, ahogy az őrmestere mondogatta, a testből távozó gyengeség. És a másik tagnak adott belőle rendszeren ízelítőt.

Cheyenne-ben a felkarjára tetováltatott: ezen a részen a bőre olyan sima volt, akár a babapopsi. Az északi vonalon iszogatót az egyik javítócsapattal, és amikor mesélt nekik az arcáról meg a szüntelen szóváltásokról, egy öreg német azt javasolta neki, hogy tetováltáson magára két villámot, és akkor senki sem cseszekszik majd vele.

– Ilyen képpel utána már rohadtul semmit sem kell tenned – mondta neki a német, ahogy a tábortűzhöz vonszolt kidöntött fatörz-sön üldögéltek. – Ha beszélnek, csak mutasd meg nekik a tetkót! Attól majd behúzott farokkal kotródnak el.

– De ez nem azt jelenti, hogy megöltem valakit?

– De hát öltél, nem? A háborúban.

A Megégett erre elkapta a pillantását, és a szállongó zsarátnokokkal teli sötétbe meredt.

– Ja.

– Nos, akkor hát ennyi.

– De mi van akkor, ha belefutok egy igazi bandatagba?

A német hosszan, ívben dohányt pökött a tűzbe.

– Fehér vagy. Veterán. Úgy festesz, mint akit a sátán egy külön bejárattal máglyára lökött. Boldogulni fogsz.

Aznap éjjel a Megégett azt álmodta, hogy gyökerek nőnek a lábából, és mélyre fúrnak a földbe, két keze pedig facsemeteként nyúlik az ég felé. Magát látta, ahogy felfelé tör, ahogy megöregszik a nője mellett.

Mire Denverbe ért, a szívét sikerült tisztára söpörnie. Az egyik benzinkút mosdójában megmosakodott, felvette az egyenruháját, elsétált a 38. sugárútig, ahol megállt stoppolni: egy tejkiszállító vette fel, akivel északnak ment a Pecoson. A fuvarért cserébe a Megégett segített kivinni az üvegeket, és a keskeny verandákon hagyta a tejet, amíg a fal túloldalán rádiókat kapcsoltak be, hogy meghallgassák a reggeli műsorokat, és kutyák kaparták az ajtókat. A kocsibejárókról városi terepjárók és furgonok gördültek le a sötétben, deret izzadva. Az utcán egy nyitott kisteherautó dübörgött végig, a platóról egy fiú dobálta le az újságokat.

A Megégett látta az egészet, és arra gondolt, hogy talán neki is ki-juthat mindez.

A tejesember a 47. utcánál tette ki. A város itt ódon szagot árasztott, mintha a természet is elcsöndesült volna. Nedves föld, bomló avar és a szunnyadó fák halvány, várakozó szaga terjengett.

Három utcát gyalogolt a százévesnél is régebbi, viktoriánus stílusú házak mellett, ahol északnak fordult, és végül ott állt a nője panziója előtti széles, gyökerektől felhasadozott járdán. Szemét vörösre csípte az út pora, hátizsákja merevre dermedt a rátapadt gázolajtól, bakancsa elvászott az ezeröttszáz kilométertől, amit megtett benne

a sivatag homokjában, a vasúti pályák sóderében, a rengeteg nehézség közepette. Aranyszínű fény ragyogott át a nő emeleti lakásának redőnyén. Az ablak mellett egy pálcikamacskát látott.

A csavargók jelét.

– Elise – szólalt meg hangosan, szabadon bocsátva a nevet abból a zárkából, ahol eddig bezárva tartotta.

A bejárati ajtó nyikorogva nyílt, ahogy belökte. A folyosót megvilágította a mennyezeti lámpa egyetlen villanykörteje. A radiátorból áramló meleg, száraz levegő megtöltötte a csendes helyiséget. Kifakult, rózsákat ábrázoló rongyszőnyeg hevert nyirkosan, gyűrötten a padlón, szélén egyetlen sáros bakancsnyom. A Megégett a lábnyomra meredt, és a sivatag forrósága úgy ugrott össze a zsigereiben, ahogy kigyó tekeredik össze a fészében.

Otthon vagyok – emlékeztette magát.

Biztonságban.

A lépcsőfokok megnyikordultak alatta, ahogy elindult felfelé. A fa annyira előregedett, hogy középén meghajlott, a fehérre festett korlátot az elmúlt száz évben rengeteg, az útról betévedt, menedéket kereső ember érintette.

A nő ajtaja előtti lépcsőfordulóban éjjeli lámpa égett az asztal alatt, ahol Elise a friss virágokkal teli vázáját tartotta. A szirmok már lehullottak, a víz alacsonyan állt az üvegben, és penészes szagot árasztott. A Megégett mozdulatlanra dermedt, ugyanaz a nyugtalanság rántotta össze a testét, amit már teljesen megszokott Fallúdzsa körzetében, amikor semmi sem volt rendjén, egyetlen rohadt dolog sem, hanem pont ellenkezőleg, minden rossz volt.

Rövid tépelődés után megrázta magát, hátizsákját letette a karcos fapadlóra, és bekopogott.

Néma csend.

Tőle jobbra volt az ablak, és kinézett a ház előtti megbarnult pázsitra. Az üvegre az éjszaka folyamán rádermedt jég elvékonyodott a felkelő nap melengető sugaraitól. Sápadt fény kúszott a folyosóra.

Megpróbálta kinyitni az ajtót. Az üveg ajtógomb engedelmesen fordult el. Felkapta a hátizsákját, és belépett, bakancsa nem csapott zajt a halványbarna szőnyegen. Fagyos huzat simított végig rajta.

– Elise? – kiáltotta.

A nappaliban rend és tisztaság fogadta, a helyiséget az a karcos tölgyasztal uralta, ami körül gyakran gyűltek össze a csavargók enni és beszélgetni. Két tejes pohár – az egyik félig üresen, a másik érintetlenül – állt az asztalon.

Elfoglalt volt – gondolta. – Túl elfoglalt, hogy elmosogasson.

Egy hét – ezt mondta neki. Addig mindent elrendezek.

A konyhában a reggel fénye vetült a linóleumpadlóra. A pulton egy harmadik, felborult tejes pohár hevert, a mosogató oldalára tejfolt freccsent. A pohár láttán a Megégett keze összeszorult képzeletbeli karabélyá agyán, és rossz előérzete tovább fokozódott, amíg már égnek állt a szőr a tarkóján. Kivett egy kést a tűzhely melletti fiókos szekrényből, és elindult a nappaliból kivezető folyosón, azt mondogatva magában, hogy talán a nő nincs is itt. Talán meggondolta magát, és elszökött, mielőtt ő megjött volna.

Hűvösebb lett. Elise kis vendégszobájában az ágy be volt vetve, a tarka pamutvankosok kupacából plüss Csörike bámult vissza rá kifejezéstelenül. Az éjjeliszekrényen meglátta a fényképet, amin ő és Elise szerepelt a bevonulása előtt: a nő kedvesen mosolygott, ő hetyke képet vágott – arca ránctalan, sebhely nélküli, roncsolatlan.

Akkor még azt hitte, nem eshet bántódása.

Ösztönére hallgatva a hátizsákjába csúsztatta a fényképet keretesül, mindenestül. Mintha Elise már csúszna ki a kezéből, és neki

muszáj lenne ebbe az egyetlen dologba kapaszkodnia. Visszalépett a folyosóra. A szél megrázta Elise hálójának ajtaját, és végigvágott rajta a huzat, amitől vadul dobogni kezdett a szíve. Behunyta a szemét, mielőtt kinyitotta az ajtót.

– Elise?

Belépett.

– *Ez a maga műve! – kiabálta a férfi, és az iraki tolmács fordított. Rámutatott az utcán fekvő halott nőre. Az mozdulatlanul hevert ott, ellepték a legyek: már egy-két napja halott lehetett.*

– *Maga ölte meg! Láttam!*

– *Nem én voltam, ember. – Tucker a tolmácsra nézett. – Mondja meg neki! Még csak nem is jártunk erre.*

De egy része nem volt ebben ennyire biztos. Tegnap ugyanezen az utcán járöröztek, és a Humvee tornyából tüzet nyitott, amikor éles kattanást hallott, és azt hitte, valaki éppen egy bombát aktivált. Mindenki rohadtul rettegett a különféle robbanószerkezetektől, amik lángra lobbantják az embert, a pokolba lökik, és ott is hagyják.

Ezért aztán Tucker azonnal reagált a hangos, fémek kattanására. Vagy nem is annyira Tucker, mint inkább a ravaszt meghúzó ujsa, aminek nem volt szüksége Tuckerre, hogy utasításokat adjon neki. Magától is tudta, hogyan maradjon életben.

– *Nem én voltam! – kiáltotta. – Nem én voltam!*

– *Nem én voltam – zokogta.*

Lepillantott. A kezében egy véres kést tartott. Nem messze mocskos piszoárt és egy csöpögő mosdót látott, meg egy táblát az ajtón, ahol az állt, hogy az alkalmazottak mossanak kezet.

Hova került? És hol volt Elise? Mi ez...?

Mit csinált?

Megérkezett a régi, ismerős remegés, míg végül már vacogott a foga is, a látása összevissza ugrált, és állati kiáltás szakadt ki belőle. Véres volt a ruhája, a bakancsa, zúgó hangot hallott, miközben fluoreszkáló fény villant fel, aludt ki, villant fel, aludt ki, és ilyenkor volt vér, nem volt vér, volt vér, nem volt vér, aztán háttal nekiment a falnak, és lecsúszott a csempézett padlóra, hogy elnyelje a homok, a szar, a veríték és a lárma szakadéka, és végül behulljon a köré záruló és őt egészben elnyelő sötétségbe.

1. FEJEZET

A Halotti Ügyosztály tengerészgyalogosainak kötelessége, a munkánk az esemény megtörténte után vette kezdetét.

Miután a bakák, a tüzérek és a felkelők elvégezték a munkájukat, vagy legalábbis megpróbálták, és meghaltak, jöttünk mi, hogy összeszedjük az EM-et, az emberi maradványokat. Mi takarítottunk össze a robbanószerkezetek, a páncéltörő lövedékek és a 81 mm-es aknavetők gránátjai után. Kesztyűben, ponyvával, kaparókkal dolgoztunk. Időnként pusztá kézzel kellett összeszednünk a húscsapatokat, és töltöttük meg velük a hűtökondénerekben szállított, útközben szörcsögő hangot adó hullaszákokat.

*– Sydney Rose Parnell tizedes, Denver Post
2010. január 13.*

CLYDE-DAL KORÁN ELHAGYTUK A HÁZAT, kizavart minket a konyhaasztalnál reggelenként rendszeresen üldögélő halott közlegény. Nagyanyám, aki sem nem láthatta, sem nem hallhatta a hullát, a

közlegény árgus tekintetétől kísérve fejezte be a mosogatást, hogy aztán az elmosott edényeket a csöpögtetőbe helyezze.

– Mennem kell, nagyi – mondtam neki.

A kísértetek a magunkkal hurcolt bűntudat – egyszer hallottam ezt egy tengerészgyalogos bajtársamtól. Azért, amit tettünk. Azért, amit nem tettünk. Hogy élve kerültünk ki onnan. De nem valóságosak, és a legtöbbünk túljut a dolgon.

Nagyi megtörölte a kezét, aztán papírszáraz ajkával pusztit nyomott az arcomra.

– Szeretlek, Sydney Rose – suttogetta. Majd, ahogy mindennap, hozzátette: – Légy kemény odakint, kislány!

Szememet le nem véve a közlegényről, felkaptam a pultra kikészített papírzacskókat, és kihátráltam, nyomomban ügetett K9-es társam, Clyde, szorosán a combomhoz simulva. Nagyi kikísért minket az előszobába, ahol feladta rám a kabátomat. Ahogy rávettem a vasúti rendőrség egyenruhájára, úgy tett, mintha meg akarna mutatni valamit a homlokzati ablakon keresztül. Úgy tettem, mintha kinéznék, hogy addig ő titokban Clyde-nak adhassa a tegnapról maradt hamburgert.

– Meg fogsz hízni – mondtam a belga juhásznak, ahogy kiléptünk a verandára.

Rám se bagózott, fekete-arany pofája rezzenetlenül meredt előre, egyedül a füle fordult el, ahogy kiügetett a reggelbe.

Kristálytisza levegő fogadott minket, harapásra készen, a hőmérséklet nem sokkal süllyedtt fagypontra alá. A szél elállt, lehetünk gomolygott a szélcsendben. Megrántottam a derékövemet, az utolsó lyukba dugva. Még így is lógott a csípőmön, a bőrhurkok hiába ugrottak össze az uniformisom nadrágszíján. Nagyi nekem is hideg hamburgereket csúsztatott volna oda, ha elfogodom. De nem sokat ettem az elmúlt tizennyolc hónapban. A háború óta.

A kísértetek óta.

– Ez a túlélők büntudata – közöltem Clyde-dal. – Ezt sose felejtse!
Ásított, és megnyalta a pofázmányát.

Betettem a papírzacskókat a vasúttól kapott szolgálati Ford Explorerem csomagtartójába, főiskolai tankönyveimet pedig a hátsó ülésre dobtam, mielőtt füttyentettem Clyde-nak, hogy üljön előre. Begyújtottam a motort, bekapcsoltam a fűtést, Clyde pedig érdeklődve figyelte, ahogy lekaparom a jeget a szélvédőről. Mire visszaültem a kocsiba, az olyan szagot árasztott, mint egy nyugtalan kutya.

– Ma este megfürdesz – tudattam vele.

Erre fújtt egy nagyot, lehelete ködként gomolygott a még mindig hideg autóban.

A felkelő nappal a háttérben Denver mocoogva ébredt. Épületek, parkok és hidak öltöztek kínkeservesen ismerős alakot. Az előző éjszakára bekapcsolt neonfények még zümmögve égtek, vérszegényen fénylettek a felkelő nap sugaraiban. Keleten a Capitolium épületének aranykupolája lebegni látszott a reggelben, csillogó emlékeztetőjeként a denveri aranyláz napjainak. A város letaglózott: a szmog megtöltötte a tüdőmet, a februári hideg fagyos ujjait az arcomra tapasztotta. Clyde a maga részéről olyan koncentráltan nézett ki az ablakon, amire csak a sereg egykori kutyája képes.

– Nyugalom, fiú! – mondtam. – Ez csak egy átlagos szombat.

Clyde-nak sem volt egyszerű a háború.

A Denargo Street és az Arkin kereszteződésétől nem messze, a Hogan Alley-ben leparkoltam az Explorert egy földszávon, jó hat méterre az úttól, és a szélvédőn át szemügyre vettem az átmeneti tábor. Láttam innen Szemeteskuka kék ponyváját, és pár lépéssel mögötte egy ismeretlen, a sereg zöldjében pompázó, púpos sátrat is.

A tábor többi részét a South Platte River mentén sorakozó, fagytól csillogó ágú nyárfák takarták ki.

– Óriási szopás hajléktalannak lenni – közöltem Clyde-dal.

Feltűztem a copfomat, és betuszkoltam simlis sapkám alá, majd kiléptem a reggelbe. Felcsatoltam a combomra a pisztolytáskát a tartalék oldalfegyveremmel, hátulról pedig kivettem a zacskókat. Clyde utánam ugrott ki a járgányból. Megszaglászta a kezemben tartott zacskikat, és esdeklő pillantást vetett rám.

– Megkaptad a magadét, Clyde. Ráadásnak még egy hamburgert is.

Erre elfordította rólam a pillantását.

– Nem az evés oldja meg a gondjaidat. – Bezártam a kocsit. – Na, gyerünk, fiú!

A tábor némán hallgatott, ahogy közeledtünk: még mindenki a másik oldalára fordult a takarója alatt, ahogy próbálta kialudni tegnap esti részegségét, vagy a meleg utolsó, megmaradt foszlányába kapaszkodott. A tábor közepén rakott tűz mostanra hamuvá omlott.

Megálltam Szemeteskuka ponyvatetője előtt, és rápillantottam az alacsony ágra akasztott, katonai pokrócra, amit szigetelőszalaggal rögzített a ponyvához, hogy így biztosítson magának némi privát szférát.

– Mit keresel még itt, Szemeteskuka?

A pokróc túloldaláról zörgés hallatszott, majd egy sor káromkodás.

– Tudjátok, hogy el kellene zavarnom titeket innen, srácok – folytattam. – Miért vagytok még mindig itt? Ennyire utáltok?

– Parnell ügynök. – Ezt Szemeteskuka mondta megkönnyebbült hangon.

– Kihűl a palacsintátok.

A tábor mocorogva kelt életre, sátorlapok csapódtak fel, ahogy megviselt, kopott alakok bukkantak elő pislogva a fényben, és indultak felém csoszogva, a gyomos földet taposva, mint egy zombifilm szereplői. Letettem a zacskókat a piknikezőasztalra, és előkerültek a hungarocellpoharak meg a műanyag villák. A többi rendőr – már aki tudott heti látogatásaimról, mint Nik meg a kapitány – hülyének tartott. Csakhogy adósa voltam a háborúnak, és csak nagyon kevés pénzem volt, amivel törleszthettem.

A többség odabiccentett nekem, és mindannyian nagy ívben kerültek Clyde-ot. Ma mindenki idegesnek tűnt, gyorsan evett, és láthatóan nagyon figyelt. Megláttam Melody Webert, arra gondoltam, a *francba*, és keresni kezdtem a lányát: a nyolcéves gyerek a közelben kuporgott egy pokróc alatt. Melody arcán hétcentis vágás húzódtott.

Leültem az egyik fatönkre, és vártam. Amikor Melody végzett az evéssel, odaintettem magamhoz, és gyakorlott tekintettel mértem végig a vágást.

– Már megint? – kérdeztem.

Erre csak vállat vont: látszott, hogy pufók teste reszket a pizkos, piros pulóverben. Clyde felé nyújtotta a kezét, amit ő megszaglászott, aztán hagyta, hogy a nő megvakargassa a füle tövét. Clyde nem szenvedhette az idegeneket, de megszokta, hogy hetenként ellátogatunk a táborba, és eltúrta, hogy Melody és pár másik hajléktalan hozzáérjen.

– A világ épp eleget árt neked anélkül is, hogy vele maradj – szóltam meg. – És mi van Lizzel?

– Őt sosem bántaná – meredt rám Melody dacosan. – Úgy szereti a kislányt, mintha a sajátja volna.

– Liz úgy fog felnőni, hogy azt hiszi, az a normális, ha egy férfi a szart is kiveri a barátnőjéből. Ezt akard neki?

– Ennél azért jobban okítom. Tudja, mi a helyzet. – A nő annyira reszketett, hogy a foga is vacogott.

– Hol a kabátod? – kérdeztem.

– Megvan, ne aggódj! Nem vesztettem el.

– Nem tud melegen tartani, ha nem hordod.

Megint rám bámult, kihívóan, hogy próbáljam csak hazugnak nevezni.

– A sátorban van. Liz megfázott.

Megálltam, hogy ne sóhajtsak fel.

– Felhívom egy barátomat a Népjólétnél. Ő majd felszed titeket, és mindketten a női menhelyre kerültek.

– Tudod, hogy aki a legjobban szeret, az bánt minket a legjobban.

– Amit ő művel veled, az nem szeretet.

Melody vállat vont.

– Te sem tudsz mindent.

– A francba, Melody, te nem vagy ennyire tehetetlen!

– Könnyű ezt mondanod, hiszen zsarú vagy, meg minden. – A farmere zsebéből előszedett egy köteg, az egyik gyorsétteremből származó szalvétát, és kifújta az orrát. – Mit tudsz te arról, milyen, amikor valahol csapdába esel, és nem tudsz kijutni?

Bevillant az iraki támaszpontunk – az aknavetőök, a fegyverropongás.

– Azt hiszem, nem sokat.

Miután telefonáltam egyet, és lebonyolítottam a dolgokat a népjóléti kapcsolatommal, intettem Melodynak, hogy üljön le az egyik fatönkre.

– Szeretnéd, hogy ellássam a vágást? – érdeklődtem.

Bólintott.

– Itt várj!

Clyde követett az Explorerhez. Ahogy felfelé tartottam a dombon, a terepjárom mellett megpillantottam egy alacsony, vézna férfit, ahogy a motorháztető fölé hajolva kukucskál be a szélvédőn.

– Segíthetek valamiben? – kérdeztem már messziről.

Látszott, hogy megijedt, és felém nézett. Kapucnija árnyékában tetoválások övezte kék szempár csillant. Évei számát tekintve kamasznak látszott, aki még csak nemrég kezdte ezt az életstílust. Ám a kék szempár sivár pillantása sokkal-sokkal öregebbnek mutatta. Mostanra már igencsak megjárhatta pár kút mélyét.

Bemutatott nekem.

– Ha éhes vagy, a lenti asztalnál ehetsz – mondtam neki. – De lépj el a kocsiótól! A kutya igencsak féltékeny a tulajdonára.

A tekintete Clyde-ra villant, majd egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és futni kezdett az út felé. Megvártam, amíg jó messzire jut, mielőtt kinyitottam a terepjárót. A világ rideg hely, ahol a kölykök időnként még azelőtt lesznek seggfejek, hogy idejük lenne maguktól rendesen azzá válni.

Amikor visszatértem a táborba az elsősegélykészletemmel, letérdeltem a fagyott talajra, és felhúztam a gumikesztyűt. Mostanra mindenki végzett az evéssel, és a többség már elindult: gyors léptekkel haladtak, jobbra-balra pillantva.

– Csak én érzem úgy, vagy ma mindenki parázik? – kérdeztem.

– Egyesek talán.

Melody összefogta piszkosszőke haját, és hátrahúzta, amíg én dolgoztam. A lánya üres tekintettel bámult minket a piknikezőasztaltól. A kislány általában odavolt Clyde-ért, de ma magába zárkózott,

mindkét térdét a melléhez húzta, állát leszegte: szívszorító kis gombolyaggá gyúrte magát.

Hidrogén-peroxidot fújtam egy vattacsomóra.

– Mitől lett mindenki ilyen ijedős?

– Visszatért a Megégett – felelte.

– És most itt van?

– Úgy tudom, hogy nem. Ma reggel láttam, amikor bejött a vonat, de nem maradt.

A Megégett. Az egykori tengerészgyalogos, akit ezelőtt egyszer láttam. Sosem volt alkalmam szót váltani vele. Amikor megpillantottam, azt gondoltam: *szegény nyomorult*. Elég hozzá hasonló sérülést láttam már, hogy eltűnődjek, nem lenne-e jobb neki holtan.

De éppen elég álmatlan éjszakát okoztak nekem a holtak, hogy ne legyen kétségem, nincs jogom ilyen kérdést feltenni.

Kitisztítottam a vágást, aztán antibiotikumos kenőcsöt kentem rá, majd jött a gézkötés, végül a ragtapasz. Melody panaszkodás nélkül tűrte, tekintete olyan helyre meredt, ahova nem követhettem.

Leguggoltam, szemügyre vettem a munkámat, és más sérüléseket kerestem.

– A Megégett viszont nem okozott semmi bajt, igaz?

Melody leengedte a haját.

– Olyan, mint egy szörny valamelyik filmből. Mint a hihetetlen szétolvadó ember. Megríkatja Lizt.

– Megfenyegetett valaha?

– Á, dehogy! – Cigaretára gyújtott, és úgy szívta be, mintha az lenne a második eljövétel.

– Vagy mással hozza rád a frászt, mondjuk, ruhátlanul rohángászik?

– Á, nem. Többnyire magának való, bár úgy hallottam, csúnya természete van.

– Láttad valaha is dühbe gurulni?

– Nem én. – Megrázta a fejét. – Sosem láttam, hogy bármit is csinált volna.

– Akkor mitől rettegsz ennyire? Valaki más is jött?

Láthatóan azt mérlegelte, feleljen-e vagy sem, amikor felzúmmögött a headsetem. Elnézést kértem, kibújtam a kesztyűből, és hátat fordítottam, hogy felvegyem a telefont. A nappali műszakom több mint négy óraja megkezdődött, hajnali háromkor, és ez a munkahelyi mobilom volt.

– Parnell vezető különleges ügynök – szólaltam meg.

– Parnell ügynök, itt Cohen nyomozó. Mike. A kapitánya azt mondta, hogy maga van szolgálatban.

– Én vagyok, uram. Mit tehetek magáért?

– Látom, nem emlékszik rám. Egy éve már dolgoztunk együtt egy öngyilkossági ügyön.

– De emlékszem. – Felderengett elöttem az arca. Michael Walker Cohen, Denveri Rendőrség, Súlyos Bűncselekmények Ügyosztálya. Elég rendes tag... de terhelt. Mintha rohadtul túl sokat látott volna, és nem várná, hogy a világ bármi mást mutat neki. Még csak össze sem rezzent, amikor megmutattuk neki a vonat elé ugrott öngyilkos holttestét. Mindenfelé testrészek heverték, de még csak le sem tette a kávéját. Csupán fáradtnak tűnt.

– Egy újabb ugró? – kérdeztem.

– Van egy halott fehér nőnk, akit az otthonában szabdaltak darabokra. Az egész helyen furcsa szimbólumok vannak, kint is, bent is. Arra tippelünk, a csavargók nyelvén jelentenek valamit. A helyszínelők már majdnem végeztek, és az orvosszakértő már hívta a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

testrablókat. De azt reméltem, előbb maga vet rá egy pillantást. És elmondja, mit lát. Nem igazán beszélem az úton élők nyelvét.

– Tartsa!

Clyde-dal elindultunk felfelé, magunk mögött hagyva a táborot. A szél portölcséereket kavart fel, és nekicsapta a rögtönzött sátraknak. Közönyös hópolyhek keltek táncra. A vizenyős színű nap sugarai utat törtek maguknak a felhők között, és lapos, hosszú árnyékok vetültek a földre.

Van egy halott fehér nőnk.

Ökölbe szorítottam az öklömet, és az a pánik szülte kétségbeesés tört rám, amit az ember akkor érez, amikor meglátja felvillanni a nyomjelző lövedéket, fedezékbe vetődne, hogy azután minden erőfeszítése dacára döbbsen konstataálja, hogy a lövedék a hasába fúródik. A folyó mentén álldogáló Parancsnok, aki a felettesem volt a háborúban, felém bólintott kísértetfejével. El tudtam képzelni, mit mondana, ha lenne nyelve, hogy beszéljen. *A halál előtt nincs menekvés, Parnell tizedes. Egyikünknek sincs. Még akkor sem, ha fiatal az ember.*

Még akkor sem, ha hazatér.

Behunytam a szememet. *A túlélők büntudata.* Amikor újra kinyitottam, a Parancsnok már eltűnt.

– Parnell?

– Itt vagyok, nyomozó. – Clyde-ra pillantottam, aki a fülét hegyezte, ahogy ő is a folyó felé nézett. Összeérintettem a két öklömet, és addig préseltem, amíg az ujjaim teljesen elfehéredtek. – Mondja a címet!